

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/9/2024
Identifikačné číslo spisu:	8220010311
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8220010311.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dušana Szabóa, v trestnej veci obvineného V. E., pre prečin pytlactva podľa § 310 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 19. marca 2024 v Bratislave, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 30. novembra 2022, sp. zn. 9To/12/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného V. E. odmieta.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo 16. decembra 2021, sp. zn. 2T/86/2020 uznal obvineného V. E. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) vinným z prečinu pytlactva podľa § 310 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

„ako člen Poľovníckeho združenia ČERHOV Hervartov a držiteľ poľovného lístka č. U v presne nezistenom čase dňa 22.10.2019 v katastrálnom území obce B., okres O., v časti zvanej „W.“ patriacej do poľovného revíru Poľovníckeho združenia ČERHOV Hervartov bez povolenia na lov zveri a legálne držanou zbraňou - opakovacou guľovnicou značky BRNO ARMS, modelu ZKK 600, kalibru 7x57, výrobného čísla XXXXX uvedeného na puzdre záveru so strelivom zn. Sellier & Bellot so strižnou hranou ulovil jeden kus Jeleňa lesného (*Cervus elaphus*) samčieho pohlavia vo veku 4-5 rokov, ktorý uhynul a ostal v lokalite zvanej „Cixi“ v katastrálnom území obce B., okres O., v lesnom poraste s GPS súradnicami N49°13'25" E21°13'34", čím takto konal v rozpore s ustanovením § 24 ods. 3 písm. f/ zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve v znení neskorších predpisov a pre Poľovnícke združenie ČERHOV Hervartov so sídlom v Hervartove, IČO: 31976191 spôsobil škodu vo výške 3.740,- €,"

2. Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 310 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) a § 38 ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu na 12 (dvanásť) mesiacov. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd prvého

stupňa uložil dovolateľovi aj trest zákazu činnosti vykonávať právo poľovníctva na dobu 12 (dvanásť) mesiacov a podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodeného - Poľovnícke združenie ČERHOV Hervartov so sídlom v Hervartove, IČO: 31 976 191 s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 30. novembra 2022, sp. zn. 9To/12/2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) odvolanie obvineného proti rozsudku okresného súdu podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

4. Obvinený, prostredníctvom obhajcu JUDr. Jána Garaja, MBA, podal 16. októbra 2023 proti napadnutému uzneseniu dovolanie, v ktorom označil dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Dovolať uviedol, že v jeho trestnej veci bola porušená zásada „in dubio pro reo“ poukazujúc na odôvodnenie napadnutého uznesenia, v ktorom krajský súd konštatoval, že vo veci absentoval jediný priamy dôkaz, či jediný očitý svedok, ktorý by ho priamo a jednoznačne usvedčoval zo spáchania trestného činu v zmysle obžaloby. Podľa názoru obvineného už okresný súd vychádzal z výraznej dôkaznej núdze, na čo reagoval odvolaním, na ktorého obsah poukázal. Obvinený, vzhľadom na dôkaznú núdzu a rozporupnosť jednotlivých dôkazov, za najobjektívnejší a najzásadnejší dôkaz od počiatku konania vnímal znalecké dokazovanie realizované Kriminalistickým a expertíznym ústavom Policajného zboru Košice, predmetom ktorého bolo najmä zistenie, z akej zbrane pochádzalo strelivo, ktorým bol zasiahnutý ulovený jeleň a či sa v danom prípade jednalo o jeho zbraň. Dovolať poukázal na závery znaleckého posudku č. ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2019/2378 v znení jeho doplnenia č. 1 pod ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2019/2454, v zmysle ktorých sa pre jednoznačné identifikovanie obvineným predloženej zbrane nepodarilo nájsť dostatočný počet vzájomne zhodných znakov (markantov), pričom uvedený záver, podľa názoru obvineného, v spleti ďalších nepriamych a rozporupných dôkazov zásadným spôsobom prehľbil už aj tak hlbokú pochybnosť o jeho vine zo spáchania skutku podľa obžaloby.

5. Podľa názoru obvineného okresný a aj krajský súd dospeli k absurdným záverom v hrubom rozpore so zásadou „in dubio pro reo“ ako aj jeho právom na obhajobu a právom na spravodlivý súdny proces, keď konštatovali, že závery znaleckého dokazovania obvineného nevyvíňujú. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na zásadu spočívajúcu v tom, že nepreukázaná vina má rovnaký následok a váhu, ako preukázaná nevina a namietať, že okresný, ako aj krajský súd nepostupovali voči nemu nestranne a nezávisle, ale predpojaté a s apatiou voči členom poľovníckych združení, čo vyvodil z toho, že súd prvého stupňa odmietol návrh na vykonanie dôkazu zástupcom znaleckého ústavu a následne odvolací súd absurdne zdôvodnil a vyhodnotil dôkazný stav v hrubom rozpore so zásadou „in dubio pro reo“. Podľa názoru obvineného si orgány činné v trestnom konaní a potom aj súd vytipovali páchatela v jeho osobe a následne už bolo komplexné vyšetrovanie a dokazovanie pred súdom vedené účelovo a evidentne jednostranne s cieľom uznať ho vinným aj za výraznej dôkaznej núdze a zjavnej, inými dôkazmi nevyvrátiteľnej, pochybnosti o jeho vine. Dovolať ďalej zdôraznil, že orgány činné v trestnom konaní a aj súdy sú voči nemu zjavne predpojaté, keď aj dôkazy svedčiace v jeho prospech účelovo hodnotia a vykladajú bez akýchkoľvek pravidiel elementárnej logiky v jeho neprospech.

6. Uvedené skutočnosti, podľa názoru obvineného, zakladajú dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie, ako aj rozsudok okresného súdu zrušil a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na neho obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a zároveň podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

7. Prokurátor Okresnej prokuratúry Bardejov a ani poškodený sa k dovolaniu obvineného do predloženia spisu okresného súdu Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nevyjadrili.

8. Spis okresného súdu bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený na rozhodnutie o dovolaní obvineného 12. februára 2024.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) skúmal splnenie procesných podmienok na podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako obvinený využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

10. V prvom rade najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, ale nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúvaniu nimi vykonaného dokazovania [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007]. Dovolanie má byť skutočne len výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Trestného poriadku). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Trestného poriadku. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia (primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

11. Dovolací súd pri náprave namietaných pochybení preskúma v zásade tie nedostatky, ktoré boli preskúvané už v odvolacom konaní a neboli napravené odvolacím súdom, ako aj pochybenia spôsobené odvolacím súdom. Tomu potom zodpovedá aj obmedzenie možnosti podať dovolanie v prípade, keď neboli využité riadne opravné prostriedky (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a povinnosť obsahovo namietat skutočnosti známe v pôvodnom konaní zakladajúce niektoré z dovolacích dôvodov najneskôr v odvolacom konaní (§ 371 ods. 4 Trestného poriadku). Obsah konkrétne uplatnených vytykaných chýb a tvrdení, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, by mal vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Ak podané dovolanie iba formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pričom v skutočnosti obsahuje argumenty a tvrdenia stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu alebo iného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

12. Zároveň je potrebné uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Ak chybám, vytykaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolaťelom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku, a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolaťelom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku. Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolaťelom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, než ktorý dovolaťel uviedol v dovolaní v

zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 120/2012).

13. Obvinený v dovolaní označil dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ku ktorému najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Trestného poriadku) a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia, preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011).

14. Najvyšší súd zároveň k hodnoteniu dokazovania doplnia, že dôkazy, ktoré boli získané zákonným spôsobom, súdy v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku hodnotia podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Treba zdôrazniť, že žiaden dôkaz nemá zákonom predpísanú dôkaznú silu a je len na hodnotiacej úvahe súdu, ako sa s dôkaznou hodnotou jednotlivých dôkazov vysporiada, ktoré bude považovať za relevantné a ktoré naopak za menej podstatné. Ak teda súdy nižšieho stupňa vyhodnotili výsledky dokazovania v zmysle zákona, v rozsahu a spôsobom, ktorý však nie je súladný s predstavami obvineného, nemožno takýto postup považovať za naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ani žiadneho iného dovolacieho dôvodu.

15. Pokiaľ ide o aplikáciu zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“ („in dubio pro reo“), ktorá, podľa názoru obvineného, mala byť v jeho trestnej veci porušená, a ktorá mala zakladať dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, k tomu je potrebné uviesť, že spomínaná zásada súvisí s otázkou skutkového stavu a hodnotením dôkazov, ktorých preskúmavanie je v dovolacom konaní neprípustné. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa [primerane uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 3. septembra 2018 (publikované v Zbierke pod číslom 96/2018)].

16. Vychádzajúc z obsahu dovolania najvyšší súd uvádza, že podstata dovolania obvineného spočívala v tom, že dovolateľ namietal hodnotenie vykonaného dokazovania okresným a následne krajským súdom. Ako však najvyšší súd uviedol v bode 14 tohto uznesenia, vyhodnotenie dokazovania spôsobom, ktorý nie je súladný s predstavami obvineného, nemožno považovať za naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ani žiadneho iného dovolacieho dôvodu. V súvislosti so zásadou „in dubio pro reo“, ktorá mala byť v konaní porušená, najvyšší súd poukazuje na bod 15 tohto uznesenia a uzatvára, že uvedená zásada súvisí s otázkou skutkového stavu a hodnotením dôkazov, ide teda o skutkovú otázku, ktorej preskúmavanie je v dovolacom konaní neprípustné, keďže podľa § 371 ods. 1 písm. i), text za bodkočiarkou, Trestného poriadku správnosť a úplnosť zisteného skutku však

dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

17. Napriek uvedenému, len pre úplnosť, najvyšší súd dodáva, že použitie tejto zásady („in dubio pro reo“), ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku, prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie (R 28/1998). Ak však súd vykonal všetky dostupné dôkazy, vyhodnotil ich (pričom v konaní nevzhladol pochybnosti o dokazovaných skutočnostiach) a následne dospel k určitým skutkovým a právnym záverom (ktoré sú zároveň presvedčivé), túto zásadu nie je možné aplikovať.

18. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu pritom vyplýva, že súd prvého stupňa vzal do úvahy nielen výsledky znaleckého dokazovania, ale aj výsluchy svedkov a listinné dôkazy a všetky vykonané dôkazy hodnotil jednotlivo a aj v ich súhrne (str. 8-9 rozsudku okresného súdu), a preto najvyšší súd v postupe okresného a ani krajského súdu nevzhladol dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, na ktorý dovolateľ poukázal.

19. Obvinený v podanom dovolaní zároveň poukázal aj na to, že okresný súd odmietol jeho návrh na doplnenie dokazovania výsluchom znalca Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru (ďalej len „KEÚ PZ“).

20. Avšak, ako to už bolo vyššie uvedené (bod 13 tohto rozhodnutia), za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku, pretože by to odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011).

21. Súd vykonávajúci dokazovanie teda návrhmi strán ani ich názormi, čo do rozsahu dokazovania, nie je viazaný. Je výlučne na zvážení súdu, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam, a vykonanie ktorého naopak, nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila („argumenta ponderantur, non numeratur“). Súd je však povinný s návrhmi strán v konaní, čo do rozsahu dokazovania, sa vysporiadať (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 5Tdo/54/2019, 4Tdo/34/2018).

22. Vychádzajúc z ustanovení § 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku obvinený je síce v rámci práva na obhajobu oprávnený navrhovať dôkazy a určitý dôkaz aj sám zabezpečiť, je ale na úvahe orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré z dôkazov vykoná, respektíve zabezpečí. V rámci práva na obhajobu, v konaní pred súdom je povinnosťou súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 116/2014).

23. Z predloženého spisu vrátane zvukového záznamu z hlavného pojednávania vykonávaného súdom prvého stupňa 14. októbra 2021 je zrejmé, že okresný súd návrhu obvineného doručenému súdu prvého stupňa 13. mája 2021 a následne aj strán v konaní (prokurátorky a obvineného) prednesenému na spomínanom hlavnom pojednávaní (14. októbra 2021) na doplnenie dokazovania výsluchom znalca KEÚ PZ v konečnom dôsledku nevyhovel s odôvodnením, že ide o znalecký posudok KEÚ PZ, ktorý je možné na hlavnom pojednávaní prečítať, preto bolo stranám v konaní na dotknutom hlavnom pojednávaní (14. októbra 2021) súdom prvého stupňa oznámené, že zástupca KEÚ PZ na hlavné pojednávanie predvolávaný nebude, pričom znalecký posudok a jeho doplnok č. 1 vypracované KEÚ PZ boli prečítané na hlavnom pojednávaní konanom 16. decembra 2021, pričom strany konania ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemali, a preto samosudkyňa vyhlásila dokazovanie za skončené.

24. V tejto súvislosti je potom potrebné ešte uviesť, že vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá, a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 116/2014).

25. Obdobne tak, aj keď obvinený v odvolaní podanom proti rozsudku okresného súdu namietal, že súd prvého stupňa jeho návrhu na predvolanie znalca nevyhovel, návrhy na doplnenie dokazovania na verejnom zasadnutí vykonávanom krajským súdom 30. novembra 2022, ako to vyplýva zo zápisnice o tomto úkone, nemal.

26. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia k obvineným namietanému nesprávnemu vyhodnoteniu záverov znaleckého dokazovania a nevykovaní dôkazu výsluchom zástupcu KEÚ PZ uviedol, že KEÚ PZ v znaleckom posudku ustálil iba kaliber streliva, ktoré bolo použité na ulovenie jeleňa a súčasne dospel k záveru, že nie je možné individuálne identifikovať zbraň, z ktorej bola strela vystrelená a doplnil, že závery znaleckého posudku naznačujú, že uvedeným typom zbrane disponoval aj obvinený, ktorá skutočnosť obvineného nevyvíňa.

27. Z vyššie uvedeného, ako aj celej koncepcie odôvodnení rozhodnutí okresného a krajského súdu plyní, že súdy nižšieho stupňa nevyhoveli návrhu obvineného na doplnenie dokazovania navrhované dovolateľom, pretože smerovalo k preukázaniu okolností nepodstatnej pre rozhodnutie, pričom obvineného zo spáchania stíhaného skutku nijakým spôsobom nevyvíňoval.

28. Z uvedeného je teda zrejmé, že súdy nižšieho stupňa sa dôkaznými návrhmi obvineného zaoberali, procesne na ne reagovali (súd prvého stupňa rozhodol, že ďalšie dôkazy sa vykonávať nebudú, potom, čo obvinený ďalšie návrhy na dokazovanie nemal, čím svoje predchádzajúce návrhy na doplnenie dokazovania vzal späť, pričom na verejnom zasadnutí konanom o jeho odvolaní taktiež návrhy na doplnenie dokazovania nemal) a v dôvodoch svojho rozhodnutia odvolací súd vysvetlil, prečo im nevyhovel [odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (primerane napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/2005, III. ÚS 17/2018)], pričom tento obsah a rozsah vlastnej úvahy súdov nižšieho stupňa o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, ktorú nie je možné považovať za svojvoľnú, či arbitrárnu, dovolací súd v rámci dovolacieho konania, nie je oprávnený preskúmať, pretože by to odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkovým stavom podľa § 371 ods. 1 písm. i), veta za bodkočiarkou, Trestného poriadku, podľa ktorého správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť (primerane už spomínané rozhodnutie publikované pod číslom R 7/2011). Navyše obvinený ani nenamietal, aký konkrétny materiálny dopad na jeho práva alebo postavenie malo mať nevyhovenie jeho návrhu na doplnenie dokazovania, pritom dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je naplnený len vtedy, ak je právo obvineného na obhajobu porušené zásadným spôsobom, pričom atribút konkrétnosti len všeobecné tvrdenie obvineného, že znalecký posudok by vyjasnil inak nejasnú dôkaznú situáciu bez konkrétneho vysvetlenia ako [z obsahu znaleckého posudku je zrejmé, že ním bola objasnená len okrajová otázka, ktorá obvineného viny nezbavovala, naopak vyplynulo z neho, že išlo o strelivo, aké používal aj obvinený (skutočnosť, že znalci nedokázali použité strelivo individualizovať a priradiť ku konkrétnej zbrani - obvineného, ho viny založenej na iných dôkazoch popísaných v rozhodnutí súdov nižšieho stupňa nezbavuje)], nespĺňa.

29. Vzhľadom na to, že obvinený V. E. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

30. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.